

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD., v právnej veci žalobcu: **K.-G., spol. s r.o.**, K., zastúpeného *Advokátskou kanceláriou M. a P., s.r.o., M.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/10543-66143/2007/991545-r zo dňa 17.08.2007, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/119/2007-66 zo dňa 13.11.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/119/2007-66 zo dňa 13. novembra 2008 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/10543-66143/2007/991545-r zo dňa 17. augusta 2007 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ OSP a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132,39 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Advokátska kancelária M. a P., s.r.o., M.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Kráľovský Chlmec č.j. 738/230/898-6148/07/Kaş zo dňa 12.04.2008, ktorým bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2003 v celkovej sume 1 160 829,-- Sk.

Krajský súd rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu žalovaného ako aj správcu dane dospel k záveru, že žaloba bola neopodstatnená.

Zo skutkového stavu zisteného krajským súdom vyplynulo, že neregistrovaný subjekt a daňový subjekt, ktorému nevznikla daňová povinnosť zo zákona po dosiahnutí stanoveného obratu J. N. ako dodávateľ žalobcu, ktorý bol platiteľom DPH len v období od 04.12.1995 do 30.06.1999, keď jeho posledným zdaňovacím obdobím bol druhý štvrtrok roku 1999, nespĺňal atribúty platiteľa dane z pridanej hodnoty v čase zdaniteľného plnenia, a preto daňové doklady – dve faktúry č. 031004 zo dňa 17.10.2003 vo výške 634 808,40 Sk a faktúra č. 031005 zo dňa 31.10.2003 vo výške 526 020,40 Sk, za fakturované služby nevystavil platca DPH, lebo podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č.289/1995 Z.z. o DPH od 01.04.1999 je platiteľom dane z pridanej hodnoty osoba podliehajúca dani z pridanej hodnoty, ktorá je registrovaná ako platiteľ alebo ktorej mohla vzniknúť daňová povinnosť momentom, kedy dosiahla obrat stanovený zákonom, a keďže J. N. nespĺnil ani jednu z uvedených podmienok, nemohol vyhotoviť obe vyššie označené faktúry s náležitosťami daňového dokladu, resp. si nemohol uplatniť v cene služby daň z pridanej hodnoty. Preto podľa názoru súdu došlo k porušeniu ustanovenia § 20a zákona č.289/1995 Z.z., lebo neboli splnené základné hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, ktoré predpisujú vznik daňovej povinnosti len platiteľovi dane z pridanej hodnoty, ktorý uskutočnil toto zdaniteľné plnenie a pretože neplatiteľovi dane z pridanej hodnoty nikdy nevznikne daňová povinnosť podľa § 14 citovaného zákona a vznikne mu len odvodová povinnosť.

Námietka miestnej nepríslušnosti správcu dane neobstojí, pretože správca dane, ktorý vykonával kontrolu u žalobcu, mal v otázke právneho postavenia J. N. ako platiteľa dane z pridanej hodnoty nepochybne zistené, že v čase vystavenia faktúr pre žalobcu už nebol platiteľom dane z pridanej hodnoty. Pokiaľ žalobca namietal, že ako účastník konania sa nemal možnosť vyjadriť a navrhovať dôkazy vo svoj prospech, tak z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobcovi bola dňa 16.03.2007 doručená výzva na prerokovanie protokolov o daňovej kontrole s upozornením, že do ôsmich pracovných dní sa môže vyjadriť k protokolu, avšak žalobca sa k protokolu nevyjadril, na prerokovanie protokolu sa nedostavil, tým sám nevyužil oprávnenie dané mu zákonom, na ktoré v žalobe poukazuje.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca namietajúc predovšetkým, že z § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že ak má daňový subjekt pochybnosti, či jeho obchodný P. je zaregistrovaný ako platiteľ DPH, má možnosť požiadať príslušného správcu dane o overenie, či daňový subjekt, od ktorého prijal zdaniteľné plnenie je zaregistrovaný ako platiteľ DPH. Zákon teda neukladá povinnosť daňovému subjektu preveriť u príslušného správcu dane registráciu obchodného P.. V tomto prípade dodávateľ žalobcu T. – N. J. predložil žalobcovi Osvedčenie o registrácii platiteľa DPH vydané Daňovým úradom Košice II. dňa 06.12.1995, z ktorého vyplýva, že dodávateľ je platiteľ zaregistrovaný pre DPH od 01.12.1995.

Odvolaateľ uviedol, že na základe systematického výkladu účelu a zmyslu právnych noriem upravujúcich DPH a správu daní a poplatkov, možno vyvodiť, že neobstojí názor správca dane v tvrdení o predpoklade, na ktorom zakladá svoje rozhodnutie v tom, že J. N., nebol v čase uskutočnenia napadnutého zdaniteľného plnenia platiteľom DPH. Právna norma upravujúca podmienky vzniku postavenia platiteľa na DPH rozlišuje prípady *povinnej* registrácie vyjadrenej v ust. § 4 ods. 1, 2, 3 zákona o DPH a *dobrovoľnej* registrácie vyjadrenej v ust. § 4 ods. 4 citovaného zákona. Pokiaľ u dodávateľa žalobcu J. N. je dôvodné tvrdiť, že dňom 06.12.1995 došlo k vzniku jeho postavenia platiteľa DPH a aplikoval dobrovoľnú registráciu, pre ktorú sa nevyžadovalo splnenie predpísanej zákonnej povinnosti (limit obratu), pri ktorej vzniká právna povinnosť k registrácii, potom vzniká otázka, či bolo vôbec možné v súlade s právom podľa hypotézy právnej normy, ktorá predpokladá zrušenie registrácie plátcu DPH v prípade, že platiteľ nespĺňa podmienky pre povinnú registráciu platiteľa.

V tejto súvislosti odvolaateľ namieta, že v administratívnom spise nie je priložené rozhodnutie *o zrušení registrácie platiteľa DPH pre J. N.*, o ktoré sa opiera správca dane vo svojom rozhodnutí, čo má za následok, že sa k takémuto dôkazu žalobca nemôže vyjadriť, ale aj to, že záver správneho orgánu nie je možné oprieť o dôkaz, ktorý nie je súčasťou dôkazov, ani spisu. Odvolaateľ ďalej uviedol, že nikto nemôže niesť faktickú alebo právnu zodpovednosť za neplnenie záväzkov v daňovom konaní, pokiaľ nebol k povinnému subjektu v špeciálnom postavení ako spoludlžník, subsidiárny dlžník, alebo ručiteľ. V prípade vzniku pochybností o deklarovanom zdaniteľnom plnení má správca dane zákonné nástroje na potvrdenie alebo vylúčenie deklarovaneho zdaniteľného plnenia, ktoré mu bolo v podobe formálneho dôkazu predložené. Daňový doklad je vždy len relatívnou simuláciou uskutočnenia zdaniteľného plnenia, jeho existencia môže dôjsť k formulácii požiadaviek správca dane, smerujúcich k preukázaniu hmotnoprávneho úkonu usvedčujúceho existenciu zdaniteľného plnenia.

Zo znenia § 15 ods. 5 zákona č. 289/1995 Z.z. v znení platnom v čase uskutočniteľného zdaniteľného plnenia, podľa odvolateľa vyplýva, že zákon povinnosť oznámiť správcovi dane, že došlo k neoprávnenému uplatneniu dane v cene a aj povinnosť zaplatiť daň príslušnému daňovému úradu, sankcionuje porušiteľa zákona, a nie jeho odberateľa.

Podľa žalobcu adekvátnym dôkazným prostriedkom na objasnenie, či došlo k fiktívnemu zdaniteľnému plneniu mal byť podrobný výsluch konateľov, prípadne ďalších zamestnancov a podľa obsahu výsluchu aj jeho hodnotenie v intenciách ust. § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. bolo potrebné zvážiť, či neprichádza do úvahy konfrontácia s dodávateľom, u ktorého bolo vykonané miestne zisťovanie. Podľa odvolateľa každý účastník konania musí mať možnosť vyjadriť sa a navrhovať dôkazy vo svoj prospech a právo na to, aby sa jeho argumenty a dôkazy zobrali do úvahy. Poukázal aj na článok 6 Dohovoru, z ktorého vyplynulo, že každý účastník musí zásadne mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné, aby jeho požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom

a pripomienkou predloženými správnym orgánom za účelom ovplyvniť jeho rozhodnutie a vyjadriť sa k nim. To znamená, že nič, čo môže mať význam pre rozhodnutie správneho orgánu nesmie byť vylúčené z možnosti prerokovania stranami. Nutnosť takéhoto prejednávania sa týka aj materiálov, ktoré nepredložili kontrolované daňové subjekty, alebo ktoré si správny orgán obstaral sám, alebo ktoré sa k nemu dostali iným spôsobom, napr. od policajných orgánov. Podľa odvolateľa skutočnosti dotýkajúce sa dodávateľov žalobcu nemôžu mať právnu relevanciu pre posúdenie tejto veci.

Odvolať ďalej poukázal na absenciu zrozumiteľnosti zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia správcu dane najmä, že správca dane bez zjavnej príčinnej súvislosti s § 20 zákona o DPH, § 31 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., ako aj porušením článku 2 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej len Ústava SR, stanovil na základe svojej vlastnej úvahy tvrdenia spochybňujúce zákonný nárok daňového subjektu na nadmerný odpočet.

Odvolať namietal, že postup správcu dane, v spôsobe nekonvalidovanom pri uplatňovaní zákonného procesu, keď vo vzťahu k zásade rovnosti zbraní sú povinné finančné orgány postupovať ústavne konformným spôsobom, čo v tomto prípade znamená umožniť sťažovateľovi, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým prevádzaným dôkazom. Na podklade uvedeného daňový subjekt namieta postup správcu dane, ktorý považuje za protichodný vo vzťahu k právnej istote, princípom právneho štátu a k zásade, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá. Žalobca poukazujúc na Šiestu smernicu o DPH, ktorej podstatou je predovšetkým zabezpečiť, aby spoločný systém daní z obratu (DPH) nediskriminoval tovar, alebo služby podľa pôvodu, aby mohol byť dosiahnutý spoločný trh umožňujúci poctivú hospodársku súťaž, podobajúci sa skutočnému vnútornému trhu, dospel k záveru, či pre posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu postačuje v tomto prípade zistenie o tom, že dodávateľ žalobcu nebol registrovaný ako platiteľ dane. V tejto súvislosti navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa článku 234 ES predložil ESD na riešenie predbežnej otázky:

1. Či vnútroštátna legislatíva DPH v časti upravujúcej kontraktačný proces môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platca DPH) svojho obchodného partnera a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platca preukázal?
2. Je možné považovať daňový doklad, ktorému o správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita, za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočítania osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený?
3. Je možné považovať ustanovenie § 4 a § 20 zákona o DPH, za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality?

S poukazom na uvedené skutočnosti žiadal žalobca, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.11.2008 zrušil podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a f/ OSP a vyhovel odvolaniu žalobcu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie a vráti vec na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný uvádzajúc, že v daňovej kontrole bolo jednoznačne preukázané, že dodávateľ J. N. nebol v čase vystavenia sporných faktúr platiteľom DPH a nebol oprávnený vyhotovovať daňové doklady z DPH. Na základe faktúr od J. N. nebol žalobca oprávnený uplatniť odpočítanie dane podľa § 20a ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o DPH, keďže podmienky na odpočítanie dane neboli v tomto prípade splnené, keďže neplatiteľovi dane nikdy nevznikne daňová povinnosť. Skutočnosť, že dodávateľ J. N. predložil žalobcovi osvedčenie o registrácii platiteľa DPH ešte neznamená, že registrácia bola platná aj v kontrolovanom zdaňovacom období a žalobca si mohol všetkými dostupnými prostriedkami overiť, či J. N. bol ešte platiteľom DPH.

Správca dane daňovou kontrolou preveroval oprávnenosť uplatneného odpočítania dane za zdaňovacie obdobie október 2003 podľa zákona č. 289/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, pričom Slovenská republika sa stala členom EÚ od 01.05.2004 a až týmto dňom sa stali pre Slovenskú republiku záväznými právne akty Európskeho spoločenstva, teda aj smernica č.77/388/EHS, na ktorú sa v odvolaní žalobca odvoláva.

V ďalšom poukázal na písomné vyjadrenie k žalobe zo dňa 20.12.2007.

S poukazom na uvedené dôvody žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/119/2007 zo dňa 13.11.2008 ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 a 2 OSP) a postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta prvá OSP rozhodol tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a zrušil rozhodnutie žalovaného a vrátil vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie. Odvolací súd sa oboznámil s pripojeným administratívnym ako aj súdnym spisom a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/119/2007-66 nie je vecne správny. K svojim záverom dospel senát najvyššieho súdu na základe nasledovného.

Podľa § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z.z. platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14.

Daňová povinnosť vzniká platiteľovi dňom uskutočnenia zdaniteľného plnenia, ak tento zákon neustanovuje inak podľa § 14 zákona č. 289/1995 Z.z.

Podľa § 20a ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak

- a) platiteľovi, ktorý uskutočnil toto zdaniteľné plnenie, vznikla daňová povinnosť (§ 14),
- b) daň na vstupe zaúčtoval vo svojom účtovníctve; ak ide o platiteľa, ktorý nie je účtovnou jednotkou, daň na vstupe zaevidoval v záznamoch podľa § 24,
- c) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktorý vyhotovil platiteľ.

V tomto prípade bol vydaný dodatočný platobný výmer správcom dane – Daňovým úradom Kráľovský Chlmec č. 738/230/898-6148/07/Kaš dňa 12.04.2007, ktorým za zdaňovacie obdobie október 2003 bol vyrubený žalobcovi rozdiel DPH v sume 1 160 829,-- Sk, keď daň uvedená v daňovom priznaní bola 104 130,-- Sk, daň zistená správcom dane po daňovej kontrole na žiadosť orgánov činných v trestnom konaní vo výške 1 264 959,-- Sk a rozdiel dane vo výške 1 160 829,-- Sk. Na podklade vykonanej kontroly, o výsledku ktorej bol vyhotovený správcom dane protokol č. 801/321/14394/2007 zo dňa 28.02.2007, ktorý bol daňovníkovi doručený dňa 28.03.2007 a bol s ním aj prerokovaný, bolo zistené kontrolou dane na vstupe za kontrolované zdaňovacie obdobie.

Predovšetkým išlo o faktúry vystavené dodávateľom žalobcu J. N., B., č. 031004 s dátumom zdaniteľného plnenia dňa 17.10.2003, sumou DPH 634 808,40 Sk a so základom dane 3 174 042,-- Sk, celkovo na sumu 3 808 850,40 Sk a faktúra č. 031005 vystavená rovnakým dodávateľom žalobcu J. N. s dátumom zdaniteľného plnenia dňa 31.10.2003, so základom dane 2 630 102,-- Sk a DPH 20% 526 020,40 Sk celkom na sumu 3 156 122,40 Sk, ktoré mali byť vystavené za vykonané služby – zber negrafických dát v databáze TEPLYN podľa technických a ekonomických kritérií plynovodu, stavba, hmotný investičný majetok, digitálne spracovanie analógových mapových podkladov, elektrických vedení nízkeho napätia v prostredí Framme lite, príprava sprievodnej analógovej dokumentácie pre veci zhotovené v TEPLYNE a zber grafických dát plynárenských zariadení v správe S., š.p., do prostredia softvéru TEPLYN, vystavená na základe zmluvy č. 2/2003 o dodávke prác na základe príslušného odovzdávacieho protokolu. K fakturovaným cenám dodávateľ žalobcu uplatnil DPH 20% v celkovej výške 634 808,40 Sk a 526 020,40 Sk aj napriek tomu, že v čase plnenia už nemal byť registrovaný ako platiteľ na DPH. Daňovému subjektu malo byť určené posledné zdaňovacie obdobie druhý štvrtýrok 1999 v zmysle ust. § 43 zákona č. 289/1995 Z.z. o DPH a to skončením určeného posledného zdaňovacieho obdobia, prestal byť dodávateľ žalobcu platiteľom DPH.

K tejto časti rozhodnutia správca dane ako aj žalovaného odvolací súd uvádza, že v pripojenom administratívnom spise sa nenachádza rozhodnutie o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu J. N., K.. Z tohto dôvodu závery, ktoré správca dane ako aj žalovaný v tomto smere vykonali a zrealizovali v napadnutých rozhodnutiach, považuje súd za nezákonné, keďže samotné rozhodnutie, na ktoré sa správca dane ako aj žalovaný odvolávajú nie je súčasťou administratívneho spisu. Uvedené pochybenie viedlo odvolací súd k záveru, že v tomto prípade je potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť, keďže považuje uvedené rozhodnutie za nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu a zároveň, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci, čoho dôsledkom je aj následné nesprávne právne posúdenie veci.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu rovnako nebolo možné preveriť, skutočnosť, kedy a akým spôsobom bol doručovaný protokol o kontrole vykonanej podľa ust. § 4 ods. 3 písm. a/ zákona č. 150/2001 Z.z. o daňových orgánoch, v znení neskorších predpisov a zákona č. 440/2000 Z.z. o správe finančnej kontroly, v znení neskorších

predpisov, žalobcovi. Nesporným zostalo len, že žalobca protokol zo dňa 28.02.2007, ktorý je súčasťou administratívneho spisu, nepodpísal, rovnako odvolací súd zistil, že v pripojenom administratívnom spise sa nenachádza doklad, ktorý by preukazoval doručenie predmetného protokolu žalobcovi. V spise sa nachádza len úradný záznam zo dňa 28.03.2007, z ktorého vyplynulo, že správca dane osobne doručil dňa 16.03.2007 splnomocnenému zástupcovi spoločnosti K.-G., spol. s r.o., JUDr. R. B. výzvu č. 801/321/17818/2007 na vyjadrenie sa k protokolu o výsledku daňovej kontroly č. 801/321/14394/2007. Uvedené skutočnosti majú význam z hľadiska posúdenia zákonnosti postupu daňových orgánov ako aj napadnutých rozhodnutí správcu dane a žalovaného.

K námietke žalobcu týkajúcej sa miestnej nepríslušnosti správcu dane sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi, ktoré krajský súd uviedol v rozsudku a túto námietku považuje za nedôvodnú.

S poukazom na uvedené pochybenia žalovaného ako aj správcu dane súd postupom podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil (§250j ods. 2 a/ a c/ OSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že úlohou žalovaného bude najmä odstrániť procesné vady konania, doplniť administratívny spis o doklady preukazujúce doručenie protokolu o kontrole č.: 801/321/14394/2007 zo dňa 28.02.2007 žalobcovi, vysporiadať sa s námietkami žalobcu uplatnenými v konaní vo vzťahu k Šiestej smernici Rady zo dňa 17.05.1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia. Najmä, či Šiestu smernicu je alebo nie je potrebné na daný prípad aplikovať, keďže ide o vyrubenie DPH za obdobie október 2003. A následne sa vysporiadať s otázkami, či vnútroštátna legislatíva DPH v časti upravujúcej kontrakčný proces môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platca DPH) svojho obchodného partnera a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platca preukázal. Ďalej, či je možné považovať daňový doklad, ktorému o správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita, za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočutia osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený? A či je možné považovať ustanovenie § 4 a § 20 zákona o DPH, za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania porporcionality?

Ďalej bude potrebné pripojiť rozhodnutie správcu dane, o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu J. N., K. a preveriť jeho právoplatnosť, ako aj preskúmať, či uvedenému subjektu po vydaní rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia (obdobie od II. štvrtroku 1999 do októbra 2003 vrátane) nevznikla opätovne povinnosť zaregistrovať sa ako platca DPH a to dosiahnutím zákonnom stanoveného obratu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 151 ods.1 a 2 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania tak, ako boli zistené z obsahu súdneho spisu a to za celé súdne konanie a to súdny poplatok za žalobu vo výške 2 000,-- Sk, t.j. 66,39 €, súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 66 €, celkom 132,39 €.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 05. novembra 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková